

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

IAYGO!

Quos Deus vult perdere prius dementat.

No parlam per s' Ajuntament de Palma, que fa tot lo que pòt, y no está obligat a més. Bé es veritat que molt sovint, en llòch de senjarse, se trèu ets uys; y per fugí des fòch cau dins ses brases; però, *amigo*, tot bòn cavallé cau, y tot bòn ase s'axeca; y nòltros creym que es dia que ets electós vesins de Palma caurán de s'ase, es nòstro Ajuntament s'axecará amb Déu y ajuda.

Anem a l'assunto.

Divènes passat, 9 del corrent, a la Casa des deutes y d'es desgavell, se replegaren la major part de ses persones invitades per s'Alcalde d' aquesta malanada Capital, a fi de rallá sobre es desditzat assunto de canalisació.

S'Alcalde que havia firmades ses *esqueles*, segons digueren veus y diaris, aquell mateix dia era a pescá; motiu per lo cual no hey assistí. ¡Ojalá haguessin fet altre tant tots es Retjidós, y sa Junta hauria pogut fé qualche cosa de profit!

N'hi vá havé que ley criticaren a s'Alcalde; nòltros opinam que va fé molt bé; que se devertesca es quatre dies que li quedan d'essé alcalde.

El pobre degué dí:—Bastants de mals papés he fet; tant s'arreglará si hey som com si no hey som; qui no hey es, no hey fa fretura; *vos videritis*; ja vos n'avendreu, resolué Pilat; tant m'es si vos surt marje com caramull de pedres; tant m'es tòrt com cego; *por lo que me dá el convento...* a pescá m'en vatx, y desfevyos des trumfos.

Però, com no mòren vares, es sitial de s'Alcalde no romangué buyt, y encare mos atrevim a dí que romangué més plé que si aquell hey hagués segut.

Lo que no perdonam a n'el señó Alcalde pescadó, es que s'olvidás d'enviá a sa Junta, perque s'en dás conte, un mot de lletra que s'Enginè civil Don Eusebi Estada li havia tramés, manifestantli sa seua especial opinió sobre

l'assunto, ja que ocupacions precises, (lo mateix que a nòltros y a altres invitats) li impedian assistí a n'es tòros.

Arreglant sa gamba y ets ormetjos, es fácil un descuyt.

Part de la prensa se dá per enutjada amb sa *forma* de s' invitació, y no hey comparegué oficialment; y ben mirat y ben llegit s'ofici de convocatoria, no hey havia tant per tant, si se té present que *La Prensa*, abans de que s' Ajuntament li tirás una mala *forma*, aquest ja havia rebut p'es cap totes ses *sabates* y es *cabás* des menestrals que *calsan* a *La Prensa* palmessana. ¿Qui ignòra que un dia ó s'altre es jornals se tornan?

Però, tornant a l'assunto, veureu que, mentres en es Cónclave aygolós, ses persones més inteligents en sa ciencia des Dret y en s'art de Construcció, es propietaris més respetables y es polítics més coneguts, se destxinavan per doná consej a n'aquell heròich escapoló d' Ajuntament; es primé Alcalde (si es que agafá peix) se devia entimá una caldera saborosa, per cobrá forseta, a fi de l'endemá dematí podè torná a la Sala, a cuydarse d'ets interessos des seus administrats.

Dirán lo que voldrán: lo primé de tot es conservá es número 1; y sa caritat ben ordenada per si mateix es comensada. Per essé Alcalde, avuy en dia, se necessita un gení especial; es menesté prenderhó tot amb hònes pagues, y no morirse per viure.

Posám messions que un D. Andrèu Rubert s'hauria afluxat de mil pescades, y ¿per qué? ¿No se tractava de *fé aygo*? pues bastavan y sobravan es quatre Retjidós que romanguéren. Y no solament varen fé aygo, sino que varen fé ets òus en terra.

Ningú primé que nòltros ignorants, ni amb més delit té tractada aquesta envitricollada canalisació; y en pròva de la veritat, devem havé de recordá es nou articles publicats ha estona, demostrant que abans de tot, *es necessari estudiarla en tots conceptes per persones de regoneguda competencia*; y axò es precisament lo que resultá de la Junta. Y

entenguemmos, que hem dit y repetit que nòltros no hey volem cap ganga.

Per acabá, darém també un consej a n'es nòstro maretjat Ajuntament, y es: que no torn remòure aquest assunto d'aygos, perque es desprestigi y s'impotència no li dexarán fé res amb acèrt. Nòltros regonexem sa més bòn voluntat del mon en tots y en cada un d'es retjidós qu'encara aguantan sa somada; però axò no basta per desempeñá conforme's necessita es séus difícils càrrechs.

Si nòltros ignorants estassim en llòch séu, en veritat heu deym, mos armaríam de volantins y cañes, xerxes y palangres, y feriam lo que diuen que vá fé s'Alcalde es dia de sa Junta; axò si, abans presentariam sa dimisió.

Es possible que derrera aquest Ajuntament, en venga un altre de més malavengut y molt més flach; però també es possible que un dia mos cansem de viure dins Ciutat, y mos empadronem a ses Illetes. Déu no vulga que mos hi obliguin, perque un pòch abans, qualcú diria: ¡L'IGNORANCIA m'hi ha caygut!

UN TROBADO D'AYGOS.

SANT ANTONI.

Ara fá molts d'añys qu'era costum a Palma rifá es pòrch més gròs que se podia havé, y sa funció se feya tal dia com avuy.

A les hòres no s'havian introduit aquest axam de rifes forasteres que desustan tant ses bosses des menestralets; ni sa plaga de rifadores embuyoses que riguentse des Batle de Ciutat embaucan la pobrèa. Sa rifa des pòrch de Sant Antoni se feya sense billets, y ningú temia essé enganat. Un capellá, *assen-tava* a una llista es qui hey posaven, y no pòchs des nòms eran de difunts; pues lo recaudat, ó es benefici de sa rifa, s'aplicava a l'hospital d'ets atacats de fòch, vulgarment dit de Sant Antoni

Es temps ha fet mudansa; avuy en dia no estám per porchs, pues à Mallorca de cada any s' en crien més y molt més gròssos; però aquell Hospital ahont tayavan pèus y brassos, s' ha convertit amb un altre Establiment que per mantenir-lo li bastan es profidiosos.

Sa festa populá d' avuy en dia, tot en gròs s' enclou en lo de corre ets ases (cavalls y muls y altres) com heu fan per totes ses viles y ciutats civilisades, pues es una creència molt antiga que aquest sant los allibera de desgracies. Y veys aquí perque hey ha Tònis que no volen fé sa festa p' es Jané; ¡com si fos possible confondre ets hòmos en sos ases!

Gran Sant es Sant Antòni de Viana que despues d' havé resistit à n' el Dimòni, va essé proclamat, per tot lo mon, patrò des protectòs d' ets animals.

Es dia que no se celebr' sa festa, amb foguerons y corregudes, dins es pòbles catòlics, serà que ja estarém cansats de gorre y que tot farà flamada.

Sant Antòni gloriós, siau amb nòltros contra es mals esperits desfressats d' àngels de la guarda.

UN QUI FA FESTA.

BONA FE Y MALA FE.

I.

S' escena representa un pati de casal antich, avuy en dia trasformat en conventillo, ahon hey viuen deu ó dotse families de gent trabayadora, per virtut d' un especuladó que ha estudiat es mòdo d' engrandí Ciutat sense tirá en terra ses murades.

Voltant per lo redó hey veureu portals y finestrons que donan espiray à n' es casulls de planta baxa. Muntant per s' escala ampla, que may ningú l' agrana, veureu à cada pís sèt ó vuit celles que, à fòrsa de corredorets y mitjanades son nius ahont s' afican altres tants de matrimònis. Y si en es segon pís no hey viu ningú, es perque está llogat per guardar hí barrals buyts ó bòva, ó pelis sense adobá ó suro.

Madó Xarrayna, que ha fet es setanta anys y diu que es s' estadana més antiga de la casa, se passetja, daxo, daxo, per dins es conventillo, estirant s' estopa à sa filoa per no pèrde cala.

Na Triu fa llatra dins es portaló des seu xibiu cantant qualque cansó ben forastera; y en Volter, es cadiré, que fuma segut à un banquillo mirant ses eynes y es barrerons de poll que té devant.

Son les quatre y mitja des capvespre y entra tot depressa el señó Regalèssi, amb un bolich de ròba.

MADÓ XARRAYNA.—Bònes tardes ten-ga; ¿que ve à cercá la señora Ayna?...
SEÑÓ REGALESSI.—Bònes tardes; heu endevinat.

MADÓ XARR.—Ydò ara es sortida, sòls no ha un crèdo; emperò jò crech que tornarà tot d' una. Si vòl esperarle... Triu,... oh Triu,... trèuli una cadira y seuré el señó Regalèssi.

SEÑÓ REGAL.—Gracies. ¡Justament avuy que duya tres botons llevats y un pam descosit à devall xella!

MADÓ XARR.—Y si vòl que jò ley cusi... però sa meua vista ja me manca; fá vint y quatre añs que visch à dins aquesta casa, y cuant vatx vení ja 'n 'via fets cinquanta sis. Y ¿que mos diu de nòu, señó Regalèssi?

SEÑÓ REGAL.—Jò no 'n sé brot, madó Xarrayna...

MADÓ XARR.—Ell diuen que ara han de posá unes iglesis sense dirhi missa, que no més hey cantan, y que sé jò qué...

SEÑÓ REGAL.—Capelles protestants... axò mos mancava.

NA TRIU.—Si, y han de posá escòla y costura sense pagá res; però, no hey enviaré cap infant méu,... no sé lo que m' hi tròb...

EN VOLTER.—Y jò los hi feria aná tots per fòrsz, y axí aprendien à conexe qui es es que vòl es bé de sa *probèa*.

SEÑÓ REGAL.—Huey! à pòch, à pòch; vos deys que volen hé à sa pobrèa es qui li ròban sa pòca fé que li roman, parlantli malament de tot lo més sagrat, y...

EN VOLT.—Señó Regalèssi, vosté, ja se coneix que es un d' aquells de l' antigaya que vòl que tot lo mon seguesca ses carreres veyes, y no vòl obrí ets uys à lo que avuy en dia per tot, ménos à Mallorca, s' es *entrodohit*...

MADÓ XARR.—¿Sabs que s' ha introduit? Sa dolentia, y sa falta de relligió, y es ròbos y es no aná à l' iglesia. Señó Regalèssi no l' escolt, que aquest es un d' aquells que també han pres bojera.

SEÑÓ REGAL.—Mira; jò som italiá, y cuant era jove també vatx essé des qui anaven davant amb axò de llibertat de cultos y altres cabermònis; vint añs han passat ja desde que vatx vení à Mallorca, y de cada dia m' he convenut més de que un hòmo, que té es señ complit, ó ha de creure en Deu siguent un hòn catòlich, ó no ha de creure en res siguent un mal protestant. ¿Que 't pensas que pretenen es que se passetjan escampant librets y plaguetetes à nes bobians y curts de tey per mitx de ses places de ses viles? ¿Que 't pensas que axò heu fassin per estimació à nes pòble, per ferlos més sabuts y més ditxosos? T' enganas, si axò creus; heu fan sòls per negòci, y també per òdi que tenen à n' es catolicisme.

EN VOLT.—Vosté, pareix que no los té la pia; però lo que jò dich es que no impòrta res més que seguí p' es camí recte lo que está escrit à s' Evangèli.

SEÑÓ REGAL.—Mirau, germanet; jò no pretench res més sino que se cumplezca tot lo que mos mana s' Evangèli. ¿Que sabeu llegir?

EN VOLT.—Jò, no señó.

SEÑÓ REGAL.—Ydò heu de sebrer que s' Evangèli diu que anem alèrta à nes profetes falsos y que p' es fruyt podem conexe ets abres.

EN VOLT.—Ydò aquí l' esperava: sá-piga que jò may he rebut un céntim de cap d' aquests señós que venen per aquí à ié visites de Sant Vicens de Conferencia, ó que sé jò com los diuen; y en canvi s' altre dia un *birbe* protestant me va doná mitx duro.

MADÓ XARR.—No devia sebrer que 'l 'vies de gasiá tot d' aygordent. Es señós de sa Conferencia que à mi y à la señora Ayna mos donan qualque còsa, ja saben que heu necessitám de hòn de veres. Sabs si fessis feyna, axí com en tot lo decapvespre sòls has embastat mitja cadira. ¿Y à ne qui has dit *birbe*? ¿Que n' has vist may de *birbes*? Tu, en temps de s' *escòlera*, encara no havies tornat des servici. Jò puch parlá de *birbes* perque cada dia, com jeya à l' Hospital venia à veurermos, y se destexinava, per fé du llansòls y medicines; mentres tots aquests que baladretjan, que estiman la pobrèa, havien tocat es còrn; y demés à més llavò à cada un que sortia curat de l' Hospital, li posava un duro dins sa ma. ¡Allò si que era un *birbe*! vatx plorá tres dies quant se va morí...

NA TRIU.—Tot axò es la pura veritat, perque jò hey era.

SEÑÓ REGAL.—¿Qu' heu sentit axò, mèstre Volter?

EN VOLT.—Bé, lo que jò dich es que no impòrta que un hòmo sá-piga res més que lo que está escrit à s' Evangèli.

SEÑÓ REGAL.—Conforme ¿y qu' es lo que tú sabs de s' Evangèli?

MADÓ XARR.—¿Y qu' ha de sebre, si ell d' ensá que 'l batiaren no ha tornat entrá à l' iglesia? A no se aquell pich que vá escurá un caxonet... ¡ay, Volter, Volter! ¡si tot se pogués di!

EN VOLT.—Encare seré à temps à esfondrarvos una cadira demunt es cap, madó Xarrayna!...

SEÑÓ REGAL.—No vos inmodeu. ¿No veis que es una dòna veyá?

NA TRIU.—Vaja! Veém si ara, per no res, tu també... vaja!

(En Volter tot ulsurat y flestomant tirá dins casseva sa bòva y ses cadires, péga dues rodades à sa clau y ja es partit.)

MADÓ XARR.—¿Heu veu, señó Regalèssi? Vet aquí un hòmo que no es dolent del tot; emperò densá que 'l m' encorriolaren aquets que van à predicà per dins cassinos, no 'n taya tròs de bò. Jò no sé perque, ara han de comportá que vengan à posá capelles sense sants y à posá escòles y costures que no passen el rosari, ni enseñan sa doctrina... ¿qué vòl que jò li diga? tròb que axò es es-

campá una mala fé que no mos darà gens de profit à dins Mallorca.

SEÑÓ REGAL.—Vos teniu rahó, madò Xarrayna. May còm avuy en dia haviem vist sembrá tanta zizana dins es od des pòble. Pareix que es conradós se dormen, en llòch d'arrancá herba tot seguit, seguit, axi còm trèu ets uys; y resultarà que dins pòch temps, serà mal de triá es blat de sa mascara. Déu se apiat de nòltros y mos don llum y bòn govèrn.

La señora Ayna se torba; jò vos dexarè aquesta levita, y en vení dauley y la me serzirà. Bòna nit, totes plegades.

MADÒ XARR.—Bòna nit tenga, y no pas ansi.

NA TRIU.—Tidòb que el señó Regalèssi es un sant hòmo.

MADÒ XARR.—Y jò voldria que en Volter se mudás de casa, y que s'en anás en so séu birbe.

X.

ASES.

(CONTINUACIÓ DE «ANIMALHETS».)

«Si cos ha agradat goytd
En aquesta galania,
Tornau vent un altre dia
Y en seureu torná passá.»

Avuy sí qu' es un gran día
Per veure, d' aquest balcó,
Seguí aquella processó
Que vóres, amich loctó,
Desde aquella galania.

De truy, per aquest carré
De Sant Miquèl no s' hi enténen:
Ja tendré feyna que fé
Si t' he de dí tot quant sé
De tants d' asets còm hey vénon.

Pren cadira, y sèu aquí,
Y veurás amb tot descans
Còm comonsan à acudí
Arriets, ruchs y gorans
Que s' on van à benehí.

'Xem aná es de quatre pòtes
Y repara més atent
Es de dues solament,
Qu' escobletjan ses ailotes
Y van mescliats amb sa gent.

¿Veus aquell tan estirat
Amb tot s' ensellament nou?
Totes ses fadrines mou;
Per tot té llevat posat.

Tot heu tróba bó, tot bell,
Tot li fá: es s' ase d' en Mora:
De tot quant veu s' enamora,
Y ningú s' agrada d' ell.

Aquell que calsa xaró,
Y dú guants, levita y tróna,
Perque sa bossa li sòna,
Se creu més amunt qu' es sòl.

Tresca la xèca y la mèca,
Vehent que li fan rendibú;
L' hòmo 's pensa essé qualcú
Y es més ase qu' en Taléca.

Repara aquell tan pahit
Que va tan oreya baxa;
Va posá ma dins sa caxa
Y l' amo l' ha despedit.
Ets amichs ley feyan veure
Qu' ase que va dins sembrat
De lleña surt carregat;
Y à la fi heu ha hagut de creure.

¿Veus aquell qu' are es vengut?
Per res s' enfada cap mica,
Fa gran papé, en tot s' afeia,
Y còbra un sòu ben crescut.
Es periòdichs amb coratge
El censuran; més en vá:
Ell fá s' ase; però el fá
Per no pagá s' hostalatge.

¿Veus aquell que fá grans crits?
Ha fuyt de fam y de feyna,
Y per no agafá un' eyna
Diu qu' esta espeñat des pits.
¿Sabs si de mí dependia
Es romeyl à ase traïdó
Bon verdanch y puñidó.
¿Que d' aviat el curarial

Mira aquell ruch mal garbat
Qu' acompanya aquella muya,
S' atlòta més consevuya
Que tróbas en tot Ciutat.
Y ell diu que s' hi vòl casá,
Y festetjan, y s' escriuen:
¿Qu' es de cèrt allò que diuen?
Segons s' ase s' aubardá.

Veus aquell? Còm era rich
Tot lo mon l' escometia,
Feya visites, en rebia,
Y el volfan per amich.
Are es romás à les fosques:
Desque el pòbre va quebrá,
Ja ningú li diu cò n va:
Ase magre, tot son mosques.

¿Veus aquell ros? Festetjava.
Una atlòta, l' any passat,
Qu' era un tresó de bondat;
Y un mes despues se casava
Amb una altra, tota enfite,
Perque té hasienda y tres cases:
Ja 'u diu s' adagi: qu' ets ases
No s' agradan de confits.

Mira aquell tot satisfet
Que se compon ses uyeres:
Diu que té quatre carreres
Y guaña qualsevòl plét:
Qu' ha publicat cent obretes,
Que li escriu En Malte-Brun...
Y no regoneix qu' es un
Ase carregat de lletres.

Mira allà aquell bòn señó
Qu' es un honrat comerciant:
Aquell que li está parlant
Va darrera enganarló.

De bades li vol fé creure
Qu' es papé are pujará
Ben molt Sí, ... ja pòts siulá,
Sí es que s' ase no vòl beure.

No t' vuy entreteni més,
Lector, perque trob que basta,

Encars qu' hey haja pasta
Per allargá aquests neulós:
Y porque en sortí de casa
No 'na retrègues amb motiu
Lo qu' aquell adagi diu:
Tant de Pere vòl dí ase.

Diada de St. Antoni de Jané de 1880.

MIRANÍUS.

MES DIARIS.

Per Mallorca corre es bell prospècte de EL ÀNCORA, diari catòlich popular, que dia primé des pròxim més, si Déu ho vòl, comensará à escampá bona llevó per dins es goretts de sa nòstr' illa y de ses vehinades.

Ja era hora de que qualcú prengué la mòrt y passió d' emprende sa tasca de du bones estelles à s' ara de la Fé que, à fòrsa de no atiarla y de dexarhi cremá fenás y herba verda, à pòch à pòch s' au-fega dins es nòstros pòbles.

Al cap y à la fi, es pares de familia podrán está suscrites à un diari catòlich del tot, sens está esposats à que es seus fíys llegescan entre mitx de *suellos* piodosos, qualque atach que fuma amb pipa à sa moral.

Nòltros que malavetjam abans de doná una noticia está ben informats, podem assegurá à n' es nòstros lectors que EL ÀNCORA no se propòsa representá absolutament cap partit polítich, y que es seus Redactós son gent del tot honrada, molt lletruda y caritativa, é intaxable en tots conceptes.

¿Que L' IGNORANCIA heu digal podeu creure que no sera un periòdico como los demás.

Per part nòstra li desitjam molta suscripció, y bona sort, pues be heu mereix qui se sacrifica per salvá ets interesos morals des pòble, tan esposats avuy en dia à fé uy y mala fi.

Un altre diari dihuen que també se fa sa ròba per sortí mudat, es més qui vé.

L' Opinió y S' Anunciadó se casan. Si hem de di la veritat, mos pareix una unió avenguda, perque ja fa estona que parexian fets amb so mateix mòllo, y que se miravan amb bòn uy

Que pugan viure molts d' anys, si per bé ha d' essé.

¡GUERRA Á SA FILOXERA!

Sa Junta Central de defénsa contra aquest terrible animaló ha repartida una invitació, qu' han copiada tots es diaris, principalment dirigida à n' es Comerciants y Naviers, perque asistescan à sa reunió que s' ha de celebrá demá

diumenge à mitx dia, en es local de sa Junta d'Agricultura, Industria y Comèrs, à sa plassa de Santa Eularia.

Es matex temps, fa present que si n'hi ha qualcun de comerciant que no haja rebuda invitació, haurá estat per descuyt involuntari; y li suplica sa Junta que axí matex se tenga per invitat, pues ella lo que desitja vivament es sebre es parer de tots, en quant à n'aquest assunto tan interessant per Mallorca.

Convé no ferhi falta; y esperam que es nòstros comerciants y naviers, per anarhi, no haurán mesté sempenta. Es una còsa aquesta que tots hey tenim sa pell.

COVERBOS.

Una vegada dos gallégos d'aquells que se gnañan la vida, per Madrid, tra-ginant gèrres d'aigo desde ses fonts públiques à ses cases de pisos; cansats y mòrts devés les dues d'es capvespre, demunt s'acéra d'un carré se posàren à diná.

Un d'ells va trèurerse de dins es pits dues llésques de pá y una arengada, y sense ensatarla, suca que suca entre ses dues llésques, s'espasava sa rusca menjant tant solament es pá.

S'altre, que la feya de lo matex, trobá que axò de sucà tant s'arengada era mollia golosia, y heu advertí à n'es companero.

—Idò tú, ¿còm heu fás? li demaná cremat, y creguent que ja no era possible estauviá més es companatje.

—Mirèu; contestá aquell, tenguent en sa má esquerra s'arengada, que li tocava es sol, y amb s'altre má sucava es pá à s'ombra de s'arengada que tocava à sa paret.

Axí estava segú que un'arengada li bastaria per tota una setmana. ¿De qué! si aquell hòmo arriba à veure en ses seues mans una tayada de bistèk, li fa santos set anys de tira. ¿Señó, uns tant, y altres tant pòch!

Quant ses vehinades de Santa Catalina tenian per costum buydá s'aumut desde sa finestra, en mitx d'es carré; un dia passava un sollerich, amb sos calsons amb bufes tot determinat, que s'en anava à rallá amb un patró sobre embarcá taronjes. Y veureu que ben de cop descuyt sentí una ruixada per demunt cap y espatles, y romangué, podeu pensá! com un pobre de sopes, fet un llatze y sense un fil de roba axuta.

L'homo se va aturá y alsá la vista de cap à sa finestra d'hont se pensá que havia devallat aquella rebumbada, mirantla fit à fit, sense di paraula.

Com sa patrona Neptuna hagué adosat sa cambra, per espussá es llensols, sortí altre vegada à sa finestra, y repará aquell homo de plantó que la mirava.

—¿Qui esperau, germá? li va di ella.

—¿Per la vera creu, germana! ¿Ke vuleu ke esper?... ¡sa rebejtada!

Pero com en aquell temps no s'acostumava fé es rebeitx, es pobre sollerich no va tení altre remey que anarsén à mà à prende un baño.

Es dissapte de Nadal dematí, part de fora d'una Administració de Loteries, havian exposat sa llista des números qu'havian trèt es primés prèmis, y estava com un formigué de señós y hòmos que los miravan.

Amb axo, arriba un bergantell forné tot enfarinolat y s'hi aboca à forsa de sempentes, enretirant tothom fins à tocá amb so nàs sa post ahont hey havia ficat s'anunci.

—¿Passau, veèm! li va dí un, ¿quin número teniu?

—Jo no hey som posat; pero es conco méu hey juga dos reals.

—Ido, llegeix sa llista fort, li digué un altre que estava à sa fila de derrera.

—¿Si jo sabés de lletra! contestá es forné fent lloch de cul enrera, per sortí d'es rotlo, enfarinant tothom.—Me'n vatx à dí à n'es conco que no sé si ha trèt.

Y va tocá es corn mentres aquell axam de curiosos repetia:—¿25.018!... à Barcelona.

Dos collegials de Ceuta qu'un dia conversavan sobre ses séues juventuts, venguéren à parlá de tres subjèctes, fíys d'es matex poble, qu'havian corregut fortuna.

—¿No has sabut noticies d'en Garró?

—¿Foy! en Garró es mort; jo el vatx veure com li daren volta de garrot à Barcelona, ja ha deü anys. Ell acabá ets estudis aquí abans de venirhi jo.

—¿Y en Celiu?

—Aquest morí à una brega dins es presili de València, despues d'havé corregut per tota España amb en Garró; eran molt companeros, y d'ets homos més fins que se passetjavèn; jo som dexeble séu; y per mala sort vatx vení à pará aquí per 20 anys, axí com tú.

—¿Y en Peret, aquell qu'estudiava à ca's vicari des téu poble, que may volia jugá amb noltros?

—Aquell, se fé capellá, y segons noticies, ara es per América y ha arribat à birbe.

—Mira: sempre m'ho vatx pensá, que aquest Peret faria mala fi; ¡y no m'he enganat!

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—Tot ase té quatre cames. SEMBLANSES.—1. En que fá plora. 2. En que deogades siula. 3. En que té call. 4. En que té canarions. 5. En que tenen cós.

CAVILACIÓ.....—Banyalbufar. (*) ENDEVINAYES.—1. Un ou. 2. Un llòro.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un Apuntaladó, Un Hòmo y Madó Xeuba.

Vuyt:—Ney-Ney, Un Ratolí, Piploll, K. D. T. y Cosí'n Gamba.

Sis:—Un Sardiné festejadís y Un punza engegat.

(*) Hem reñat fórt ferm à na Rita perque hey vá posá una lletra demés: ha confessat la culpa y promet que no hi tornarà pus.

GEROGLIFICH.

: dissapte | | Nt | ONRI | & | Van

X. X.

SEMBLANSES.

- 1. ¿En que s'assembla un bras à una fuya de pámpol? 2. ¿Y un clau à un garbayó? 3. ¿Y un garbayó à un forné? 4. ¿Y un calamar à un frare caputxi?

UN INDIOTÉ.

QUADRAT DE PARAULES.

• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides verticalment y de través diguen: sa 1.ª retxa, lo que té qualsevòl persona: sa 2.ª un fruyt; sa 3.ª un nòm de dòna, y sa 4.ª molts qu'avuy fan festa.

NEY-NEY.

CAVILACIÓ.

Calatrava.—Deanat.—Fonollar.—Ermitanet.—Apuntadors.—Lonjeta.—Imprenta.—Olivar.—Cirerol.—Almudayna.—Sindicat.

Compòndre en columna aquests onze nòms de carrers, de mòdo que amb sa primera lletra de tots ells resulti es nòm d'una flò molt usual qu'aviat s'esfuya.

UN APRENT DE BOTÁNICA.

ENDEVINAYA.

Sòls resoldrà aquest enigma

Un enteniment ubèrt:

¿Quina còsa es sa qui pèrt

Sa gracia en es séu bautisme?

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)